EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 30.7.2019
COM(2019) 358 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN

Årsrapport om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs i Europeiska unionen under 2017

Innehållsförteckning

1. INLEDNING 2
2. RÄTTSLIG GRUND 2
3. METOD OCH INFORMATION FRÅN MEDLEMSSTATERNA 3
4. OLJE- OCH GASSEKTORN TILL HAVS I EUROPEISKA UNIONEN 4
4.1 Anläggningar och produktion 4
4.2 Inspektioner, utredningar, verkställighetsåtgärder och regelverk till havs 7
5. UPPGIFTER OM TILLBUD OCH RESULTAT AV INSATSER TILL HAVS 9
6. SLUTSATSER 11

1. INLEDNING

Detta är kommissionens andra rapport om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs i Europeiska unionen (EU). Den första rapporten, för 2016, gällde säkerhet, och offentliggjordes i augusti 2018.

Den rättsliga grunden för denna rapport är Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/30/EU[1] av den 12 juni 2013 om säkerhet för olje- och gasverksamhet till havs och om ändring av direktiv 2004/35/EG (nedan kallat *direktivet om säkerhet till havs*). Syftet med denna rättsakt är att uppnå en hög säkerhetsnivå vid olje- och gasverksamhet till havs, för arbetstagare, miljön, offshore-plattformar och offshore-utrustning, samt ekonomisk verksamhet som fiske och turism. Bestämmelserna i direktivet kommer, när de genomförs av medlemsstaterna, att bidra till att i) förebygga allvarliga olyckor, ii) minska antalet tillbud, och iii) säkerställa en effektiv uppföljning av olyckor och tillbud för att begränsa deras konsekvenser.

Liksom i rapporten för 2016 är syftet med denna årsrapport att i) tillhandahålla uppgifter om antal och typ av anläggningar i EU, och ii) att ge information om tillbud i samband med – och säkerhetsprestanda för – olje- och gasverksamhet till havs. Under de kommande åren, när fler rapporter finns tillgängliga, kommer årsrapporterna att fungera som et register över säkerhetsprestanda i medlemsstaternas olje- och gasverksamhet till havs.

Denna rapport grundas på årsrapporter och uppgifter som medlemsstaterna har anmält enligt direktivet om säkerhet till havs. Kommissionen har mottagit uppgifter från Bulgarien, Cypern, Danmark, Förenade kungariket, Grekland, Irland, Italien, Kroatien, Nederländerna, Polen, Rumänien, Spanien och Tyskland. Majoriteten anläggningar är belägna i Nordsjön och Atlanten (378 anläggningar) medan 166 anläggningar ligger i Medelhavet, åtta i Svarta havet och två i Östersjön.

Medlemsstaternas behöriga myndigheter har regelbundet kontrollerat anläggningarna till i sina respektive jurisdiktioner 2017. Till följd av vissa tillbud har tre medlemsstater (Förenade kungariket, Danmark och Nederländerna) genomfört utredningar under rapporteringsperioden. Förenade kungariket utförde 16 utredningar om säkerhets- och miljöfrågor och två om allvarliga olyckor. En av Förenade kungarikets undersökningar av allvarliga olyckshändelser pågick fortfarande vid rapporteringstillfället. Både Danmark och Nederländerna utförde en utredning för en allvarlig olycka.

Av siffrorna från medlemsstaterna, särskilt antalet rapporterade olyckor och deras svårighetsgrad i förhållande till antalet anläggningar, framgår det att den europeiska sektorn för verksamhet till havs också uppvisade goda säkerhetsprestanda, även under 2017.

2. RÄTTSLIG GRUND

I enlighet med artikel 25 i direktivet om säkerhet till havs ska kommissionen offentliggöra en årlig rapport om säkerhets- och miljökonsekvenser från olje- och gasverksamhet till havs, baserat på information som medlemsstaterna lämnat. Medlemsstaterna ska senast den 1 juni varje år inlämna en årlig rapport till kommissionen med de uppgifter som anges i bilaga IX (punkt 3) till direktivet om säkerhet till havs.

[1] EUT L 178, 28.6.2013, s. 66.

De årliga rapporter som medlemsstaterna ska lämna enligt artikel 25 ska åtminstone innehålla följande upplysningar:

a) Anläggningarnas antal, ålder och lokalisering.
b) Antal och typ av inspektioner och utredningar som har genomförts, utöver eventuella verkställighetsåtgärder eller fällande domar.
c) Uppgifter om tillbud i enlighet med det gemensamma rapporteringssystem som föreskrivs i artikel 23.
d) Alla större ändringar av regelverket för verksamhet till havs.
e) Resultaten för olje- och gasverksamheten till havs.

Medlemsstaternas tidsfrist för att offentliggöra den information som krävs är senast den 1 juni året efter rapporteringsperioden (dvs. den 1 juni 2018 för år 2017).

De ska rapportera med hjälp av ett gemensamt format som anges i kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 1112/2014 av den 13 oktober 2014. I genomförandeförordningen fastställs ett gemensamt format för informationsutbyte mellan operatörerna och ägarna till anläggningar för utvinning av olja eller gas till havs, avseende indikatorer på allvarliga faror. Där fastställs också ett gemensamt format för medlemsstaternas offentliggörande av information om indikatorer för allvarliga faror[2]. Ett vägledningsdokument[3] från kommissionen av den 25 november 2015 innehåller ytterligare specifik information om genomförandeförordningen och förklarar hur rapporteringsformatet ska användas.

3. METOD OCH INFORMATION FRÅN MEDLEMSSTATERNA

Enligt bilaga IX (punkt 3) i direktivet om säkerhet till havs är medlemsstaterna skyldiga att lämna tydlig information om tillbud inom sin olje- och gassektor till havs, med hjälp av de mallar som tillhandahålls i genomförandeförordning (EU) nr 1112/2014. Uppgifterna måste innehålla information om de olje- och gasanläggningar till havs som finns inom EU, exempelvis antal, typ, lokalisering och ålder. Medlemsstaternas rapporter ska också innehålla uppgifter om i) antalet inspektioner till havs, utredningar och verkställighetsåtgärder, ii) antalet tillbud per kategori, och iii) skador.

Utöver uppgifter om enskilda medlemsstater har kommissionen bedömt offshore-regionernas säkerhetsprestanda. Kommissionen gjorde detta även för 2016 års rapport. I det sammanhanget betraktar kommissionen i) Tyskland, Danmark, Frankrike, Förenade kungariket, Irland och Nederländerna som ”Nordsjö- och Atlantgruppen”, ii) Spanien, Grekland, Kroatien, Cypern, Italien och Malta som ”Medelhavsgruppen”, iii) Bulgarien och Rumänien som ”Svarta havet-gruppen”, iv) och Lettland och Polen som ”Östersjögruppen”.

Inför sin årsrapport för 2017 har kommissionen använt uppgifter från Bulgarien, Cypern, Danmark, Förenade kungariket, Grekland, Irland, Italien, Kroatien, Nederländerna, Polen, Rumänien, Spanien och Tyskland. Övriga medlemsstater var inte verksamma inom olje- och gassektorn till havs eller lämnade inte in uppgifter som var relevanta för rapporten.

[2] EUT L 302, 22.10.2014, s. 2.
[3] https://euoag.jrc.ec.europa.eu/files/attachments/2015_11_25_implementing_regulation_guidance_document_final.pdf.

Med undantag för Förenade kungariket lämnade alla medlemsstater med olje- och gasverksamhet till havs fullständiga uppgifter om sina anläggningar. Förenade kungariket har begränsat delar av sin rapport till anläggningar som omfattades av regelbunden översyn av deras dokumentation om riskbedömning (artikel 42.2 i direktivet om säkerhet till havs). Informationen från Förenade kungariket om utredningar, verkställighetsåtgärder, uppgifter om tillbud och resultatet av verksamheten till havs är därför begränsad till 139 anläggningar av de totalt 188 anläggningar som fanns i Förenade kungarikets kontinentalsockel 2017).

4. OLJE- OCH GASSEKTORN TILL HAVS I EUROPEISKA UNIONEN

4.1 Anläggningar och produktion

Den överväldigande majoriteten av anläggningarna till havs[4] i EU:s vatten är belägna i Nordsjön, framför allt i Förenade kungarikets och Nederländernas exklusiva ekonomiska zoner (omkring 34 % respektive 28 % av anläggningarna till havs i EU:s vatten). I Medelhavet är Italien den mest aktiva medlemsstaten (25 % av alla anläggningar i EU:s vatten), följt av Kroatien. I Svartahavsområdet har Rumänien en etablerad olje- och gasindustri till havs, medan Bulgarien har börjat prospektera för kolväten till havs, fastän med mycket begränsad produktion. Enligt rapporterna från medlemsstaterna vid Östersjön är det endast Polen som har anläggningar till havs inom denna region (se tabell 1). Sammanlagt rapporterades 554 produktionsanläggningar och icke producerande anläggningar i EU:s vatten under 2017, vilket motsvarar en minskning på omkring 5 % (en minskning med 32 anläggningar) jämfört med de uppgifter som rapporterades för 2016.

Tabell 1: Fasta anläggningar: ”Typ av anläggning” per region och medlemsstat

Region/Land		**Typ av anläggning (*)**					**Total förändring jämfört med 2016**
		FMI	**NUI**	**FNP**	**FPI**	**Totalt**	
Östersjön		1	1	0	0	**2**	**0**
	Polen	1	1	0	0	**2**	**0**
Svarta havet		7	1	0	0	**8**	**–1**
	Bulgarien	0	1	0	0	**1**	**0**
	Rumänien	7	0	0	0	**7**	**–1**
Medelhavet		16	147	0	3	**166**	**+1**
	Grekland	1	1	0	0	**2**	**0**
	Italien	12	126	0	3	**141**	**+1**

[4]Mobila offshoreborrplattformar ingår inte i analysen i avsnitt 4.1.

	Spanien	1	2	0	0	**3**	**0**
	Kroatien	2	18	0	0	**20**	**0**
Nordsjön och Atlanten		**143**	**212**	**1**	**22**	**378**	**–32**
	Förenade kungariket	80	86	1	21	**188**	**–37**
	Irland	0	1	0	1	**2**	**0**
	Danmark	10	20	0	0	**30**	**+1**
	Nederländerna	51	105	0	0	**156**	**+4**
	Tyskland	2	0	0	0	**2**	**0**
Totalt		**167**	**361**	**1**	**25**	**554**	**–32**

(*) FMI – Fast bemannad anläggning, FNP – Fast icke producerande anläggning, FPI – Flytande produktionsanläggning, NUI – (Normalt) obemannad anläggning.

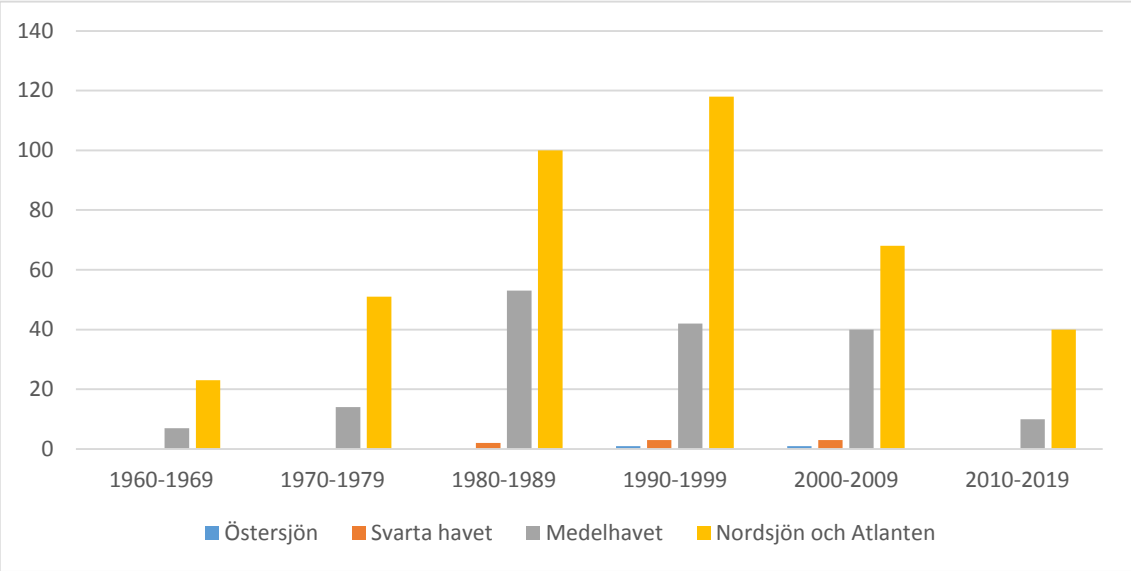
Under 2017 rapporterades sex anläggningar i EU:s vatten som avvecklade, fem i Förenade kungariket och en i Italien. Samma år rapporterades att två nya fasta anläggningar tagits i drift, en i Förenade kungariket och en i Nederländerna. Flyttningen av flytande produktionsanläggningar har lett till att en ytterligare anläggning har rapporterats. Ändringar i vissa medlemsstaters rapporteringsmetoder har också bidragit till att antalet rapporterade anläggningar har förändrats jämfört med 2016.

Mer än hälften av anläggningarna till havs i EU:s vatten togs i bruk mellan 1980 och 2000. Sedan 2010 har utvecklingen av nya produktionsanläggningar minskat märkbart i Nordsjön, Atlanten och Medelhavet (se tabell 2 och figur 1).

Tabell 2: Antal verksamma anläggningar i EU:s vatten per årtionde då anläggningen togs i drift och per region (*)

Årtionde då anläggningen togs i drift	REGION				
	Östersjön	**Svarta havet**	**Medelhavet**	**Nordsjön och Atlanten**	**Totalt**
Data ej tillgängliga (Data not available)				6	**6**
1960–1969	0	0	7	21	**28**
1970–1979	0	0	14	40	**54**
1980–1989	0	2	53	82	**137**
1990–1999	1	3	42	118	**164**
2000–2009	1	3	40	69	**113**
2010–2019	0	0	10	42	**52**
Totalt	**2**	**8**	**166**	**378**	**554**

(*) Jämfört med de uppgifter som rapporterades för 2016 var uppgifterna om år för idrifttagande av anläggningarna mer fullständiga i medlemsstaternas rapporter för 2017. Det finns därför vissa avvikelser mellan de motsvarande uppgifterna för de två rapporteringsåren.

Figur 1: Nya fasta anläggningar per årtionde och region

Den största delen (cirka 94 %) av EU:s inhemska olja och gas produceras i Nordsjön och Atlanten (tabell 3). Förenade kungariket är avgjort det land som bidrar mest, följt av Nederländerna och Danmark. Italien och Kroatien är aktiva producenter i Medelhavet, men endast Rumänien har för närvarande en märkbar olje- och gasproduktion i Svarta havet.

Tabell 3: Olje- och gasproduktion till havs i EU i kiloton av oljeekvivalenter (ktoe)

Region/Land		**Total produktion under 2017 i ktoe**	**% EU totalt**	**Förändring jämfört med 2016, i ktoe**	**Förändring jämfört med 2016, i %**
Östersjön		**229,92**	**0,20 %**	**107,01**	**46,5**
	Polen	229,92	0,20 %	107,01	46,5
Svarta havet		**1 509,27**	**1,34 %**	**–49,62**	**–3,3**
	Bulgarien	44,08	0,04 %	–17,7	–40,2
	Rumänien	1 465,19	1,30 %	–31,92	–2,2
Medelhavet		**4 692,36**	**4,15 %**	**–770,04**	**–16,4**
	Kroatien	691,20	0,61 %	–176,69	–25,6
	Grekland	146,16	0,13 %	–34,35	–23,5

	Italien	3 731,00	3,30 %	–486	–13,0
	Spanien	124,00	0,11 %	–73	–58,9
Nordsjön och Atlanten		**106 620,27**	**94,31 %**	**-2 312,18**	**-2,2**
	Danmark	11 393,00	10,08 %	52	0,5
	Tyskland	1 070,00	0,95 %	31,91	3,0
	Irland	227,40	0,20 %	96,52	42,4
	Nederländerna	12 986,00	11,49 %	–867	–6,7
	Förenade kungariket	80 943,88	71,60 %	-1 625,6	–2,0
Totalt		**113 051,83**	**100,00 %**	**-3 024,82**	**–2,7**

4.2 Inspektioner, utredningar, verkställighetsåtgärder och regelverk till havs[5]

Medlemsstaternas behöriga myndigheter har regelbundet kontrollerat anläggningarna till havs i sina respektive jurisdiktioner. I tabell 4 anges antalet inspektioner till havs som utfördes under rapporteringsåret. Antalet inspektioner ökar vanligtvis i takt med antalet anläggningar. Det är värt att notera att behöriga myndigheter i Italien och Tyskland genomförde ett relativt stort antal inspektioner i förhållande till antalet anläggningar jämfört med andra medlemsstater.

De uppgifter om inspektioner som inkommit liknar de uppgifter som rapporterades 2016. Totalt sett genomfördes färre inspektioner under 2017 (630) jämfört med 2016 (735). Mer resurser anslogs emellertid räknat i persondagar (2 083 persondagar 2017 jämfört med 1 913 under 2016). Tabell 4 har kompletterats med ytterligare två kolumner som anger andelen persondagar per inspekterad anläggning och andelen inspekterade anläggningar per totalt antal anläggningar för varje medlemsstat. I likhet med 2016 rapporterade Rumänien inga genomförda inspektioner under 2017.

Tabell 4: Antal inspektioner till havs per region och medlemsstat 2017 (*) (**)

Region/Land	**Inspektioner**	**Antal persondagar som tillbringats vid anläggningen (restid ej inräknad)**	**Antal inspekterade anläggningar**	**Persondagar per inspekterad anläggning**	**Inspekterade anläggningar i procent av det totala antalet anläggningar**
Östersjön	**2**	**7**	**2**	**3,50**	**67 %**

[5] EUT L 178, 28.6.2013, s. 78.

Artikel 8.1 b om den behöriga myndighetens tillsynsfunktioner i direktivet om säkerhet till havs: Kontroll av verksamhetsutövares och ägares efterlevnad av detta direktiv, inbegripet inspektioner, utredningar och verkställighetsåtgärder.

	Polen	2	7	2	3,50	67 %
Svarta havet		**1**	**0**	**1**	**0,00**	**11 %**
	Bulgarien	1	0	1	0,00	100 %
	Rumänien	0	0	0	0,00	0
Medelhavet		**304**	**378**	**96**	**3,94**	**56 %**
	Kroatien	12	2	6	0,33	30 %
	Cypern	2	9	1	9,00	50 %
	Grekland	0	0	0	–	–
	Italien	289	366	88	4,16	61 %
	Spanien	1	1	1	1,00	33 %
Nordsjön och Atlanten		**323**	**1 698**	**225**	**7,55**	**56 %**
	Danmark	18	62	15	4,13	41 %
	Tyskland	10	10	2	5,00	100 %
	Irland	3	32	2	16,00	67 %
	Nederländerna	60	41	49	0,84	30 %
	Förenade kungariket	232	1 553	157	9,89	80 %
Totalt		**630**	**2 083**	**324**	**6,43**	**56 %**

(*) De normaliserade värdena avser det totala antalet anläggningar (dvs. fasta och rörliga) som är i drift inom en jurisdiktion. I siffrorna för region/totalt antal tas hänsyn till att fyra rörliga anläggningar har konstaterats vara i drift i mer än en jurisdiktion (Nordsjön) under 2017.

(**) Tabellen omfattar information från medlemsstater med minst en verksam anläggning till havs inom respektive jurisdiktion under 2017.

Enligt artikel 18 i direktivet om säkerhet till sjöss ges medlemsstaternas behöriga myndigheter vissa rättigheter och befogenheter för verksamhet och anläggningar inom respektive jurisdiktion. Dessa rättigheter och befogenheter omfattar rätten att förbjuda verksamheter och kräva åtgärder för att uppfylla de allmänna principerna för riskhantering och för att trygga säker drift. Medlemsstater i Nordsjö- och Atlantgruppen har vidtagit 8 sådana verkställighetsåtgärder under rapporteringsåret 2017.

Tre medlemsstater genomförde utredningar under rapporteringsperioden: Förenade kungariket, Danmark och Nederländerna. Förenade kungariket utförde 16 utredningar om säkerhets- och miljöfrågor och två om allvarliga olyckor. En av Förenade kungarikets undersökningar av allvarliga olyckshändelser pågick fortfarande vid rapporteringstillfället. Både Danmark och Nederländerna genomförde varsin utredning av en allvarlig olycka. Det sammanlagda antalet utredningar som genomfördes 2017 (20) är jämförbart med antalet utredningar 2016 (23).

Förenade kungariket vidtog 45 verkställighetsåtgärder, huvudsakligen förbättringsmeddelanden, för de 139 anläggningar som ingår i denna del av rapporten (av totalt 188 anläggningar), och Nederländerna vidtog två

(straffavgifter). Sammanlagt vidtogs således betydligt fler verkställighetsåtgärder under 2017 (47) jämfört med 2016 (10).

5. UPPGIFTER OM TILLBUD OCH RESULTAT AV INSATSER TILL HAVS

Av de medlemsstater som är verksamma inom olje- och gasverksamhet till havs rapporterade Förenade kungariket, Nederländerna, Danmark, Tyskland och Bulgarien följande tillbud (i enlighet med bilaga IX till direktivet om säkerhet till havs).

– I Förenade kungariket förekom 30 rapporteringspliktiga händelser under 2017, inbegripet två allvarliga olyckor. En av dessa var fortfarande under utredning vid rapporteringstillfället, och därför ingår uppgifterna om denna utredning inte i denna rapport. Huvudorsaker till den olycka vars utredning hade slutförts vid rapporteringstillfället var den mänskliga faktorn och driftsproblem, kombinerat med olämpliga anvisningar/rutiner. Förenade kungarikets rapport omfattar 139 anläggningar (av totalt 188).
– I Nederländerna förekom 13 rapporteringspliktiga händelser, inklusive en allvarlig olycka. Orsakerna till den allvarliga olyckan har inte angetts eftersom ärendet fortfarande var under utredning vid rapporteringstillfället.
- I Danmark förekom 14 rapporteringspliktiga händelser, inklusive en allvarlig olycka. Orsakerna till den allvarliga olyckan har inte angetts eftersom ärendet fortfarande var under utredning vid rapporteringstillfället.
- I Bulgarien förekom ett rapporteringspliktigt fall, och ingen större olycka.
- I Tyskland förekom ett rapporteringspliktigt fall, och ingen större olycka.

Antalet allvarliga olyckor innefattar tillbud med betydande risk att orsaka dödsfall eller allvarliga personskador även om de inte ledde till det.

Av de rapporteringspliktiga händelserna föll merparten (79,7 % av det totala antalet) inom kategorin oavsiktliga; 13,6 % gällde förlust av brunnskontroll (utblåsning/aktivering av flödesdelare; 1,7 % brister i säkerhets- och miljökomponenter (SECE) och 5,1 % fartygskollisioner. Inga tillbud krävde evakuering av personal.

Tabell 5: Tillbud per kategori (bilaga IX till direktivet om säkerhet till havs, EU-nivå)

Bilaga IX-kategorier	**Antal händelser**	**Andel händelser i kategorin**	**Andel av det totala antalet händelser**	**Antal händelser (2016)**
a) Oavsiktliga utsläpp – totalt	**47**	**100,0 %**	**79,7 %**	**25**
Antänd olja/gasutsläpp – bränder	1	2,1 %	1,7 %	0

	Antänd olja/gasutsläpp – explosioner	0	0,0 %	0,0 %	0
	Utsläpp av gas som inte antänts	31	66,0 %	52,5 %	13
	Utsläpp av olja som inte antänts	13	27,7 %	22,0 %	7
	Utsläpp av farliga ämnen	2	4,3 %	3,4 %	5
b)	**Förlorad brunnskontroll**	**8**	**100,0 %**	**13,6 %**	**11**
	Utblåsning	0	0,0 %	0,0 %	0
	Utblåsning/aktivering av flödesdelare	6	75,0 %	10,2 %	11
	Brister i brunnsbarriär	2	25,0 %	3,4 %	0
c)	**Brister i säkerhets- och miljökomponenter**	**1**	**100,0 %**	**1,7 %**	**3**
d)	**Förlust av strukturell integritet – totalt**	**0**	**–**	**0,0 %**	**2**
	Förlust av strukturell integritet	0	–	0,0 %	0
	Förlorad stabilitet/flytkraft	0	–	0,0 %	1
	Förlust av positionering	0	–	0,0 %	1
e)	**Fartygskollisioner**	**3**	**100,0 %**	**5,1 %**	**0**
f)	**Helikopterolyckor**	**0**	**–**	**0,0 %**	**0**
g)	**Olyckor med dödlig utgång (*)**	**0**	**–**	**0,0 %**	**0**
h)	**Svårt skadade (fem eller fler personer) i samma olycka (*)**	**0**	**–**	**0,0 %**	**0**
i)	**Evakuering av personal**	**0**	**–**	**0,0 %**	**1**
j)	**Olyckor som påverkar miljön (**)**	**0**	**–**	**0,0 %**	**0**
TOTALT		**59**	**100,0 %**	**100,0 %**	**42**

(*) Endast i samband med en allvarlig olyckshändelse.

(**) Enligt rapporter från medlemsstater betraktades de allvarliga olyckorna inte som olyckor som påverkar miljön.

Det totala antalet rapporterade tillbud inom EU ökade från 42 år 2016 till 59 år 2017. vilket främst beror på ett ökat antal oavsiktliga utsläpp. Antalet tillbud som avser förlorad brunnskontroll har dock minskat från elva till åtta, och brister i säkerhets- och miljökomponenter har minskat från tre till en under samma period. Inga tillbud avseende förlust av strukturell integritet har rapporterats under 2017, till skillnad från de två fall som rapporterades för 2016. Inga evakueringar av personal rapporterades därtill för 2017, till skillnad från 2016 då en evakuering rapporterades.

För 2017 rapporterades tre fartygskollisioner och två brister i brunnsbarriär, till skillnad från 2016 då inga av dessa tillbud rapporterades. Under 2017 klassificerades sammanlagt fyra tillbud som allvarliga olyckor[6], eftersom de kunde ha orsakat dödsfall eller allvarliga personskador. Dessa tillbud utreds fortfarande av de behöriga myndigheterna. Som en jämförelse rapporterades två allvarliga olyckor under 2016.

6. SLUTSATSER

Både antalet anläggningar och den totala produktionsnivån av olja och gas minskade något 2017 jämfört med 2016 (antalet anläggningar minskade från 586 till 554, medan den totala produktionen minskade med 2,7 %). Antalet genomförda inspektioner och utredningar förändrades inte nämnvärt.

Kommissionen bedömer säkerheten för EU:s olje- och gasverksamhet till havs baserat på de uppgifter som medlemsstaterna lämnar i enlighet med bestämmelserna i genomförandeförordningen om rapportering. Hur noggrann kommissionens bedömning blir beror därför på den information som medlemsstaterna lämnar.

I likhet med 2016 rapporterades inga dödsolyckor under 2017. Kommissionen uppskattar dessutom det minskade antalet tillbud inom vissa kategorier, exempelvis förlorad brunnskontroll, brister i säkerhets- och miljökomponenter och förlust av strukturell integritet. Kommissionen noterar antalet allvarliga olyckor, oavsiktliga utsläpp, fartygskollisioner och brister i brunnsbarriär. På grundval av ovanstående kan det sägas att den europeiska sektorn för verksamhet till havs uppvisade goda säkerhetsprestanda 2017.

[6] EUT L 178, 28.6.2013, s. 73.
Artikel 2.1: 1. allvarlig olycka med avseende på en anläggning eller ansluten infrastruktur:
a) ett tillbud som orsakar en explosion, brand, förlust av kontroll över en brunn eller utsläpp av olja, gas eller farliga ämnen som orsakar eller sannolikt kan orsaka dödsfall eller allvarliga personskador,
b) ett tillbud som leder till allvarliga skador på anläggningen eller ansluten infrastruktur och som orsakar, eller sannolikt kan orsaka, dödsfall eller allvarliga personskador,
c) alla andra tillbud som leder till att minst fem personer som befinner sig på anläggningen till havs där farokällan finns, eller som utövar olje- och gasverksamhet till havs vid eller i anslutning till anläggningen eller ansluten infrastruktur, avlider eller skadas allvarligt, eller
d) ett allvarligt miljötillbud som följer av de tillbud som avses i leden a, b och c.
För att avgöra om ett tillbud utgör en allvarlig olycka enligt leden a, b eller d ska en anläggning som normalt är obemannad behandlas som om den vore bemannad.